

De laatste sterft

Van dezelfde auteur verschenen bij The House of Books:

Hartslag
Diagnose besmet
Koud bloed
Alarmfase rood

RIZZOLI & ISLES-THRILLERS

Het stille meisje
Sneeuwval
Het aandenken
Verdwijn
De Mefisto Club
De leerling
De zondares
Zustermoord
De chirurg
Koud hart

Tess Gerritsen

De laatste sterft

the house of books

Oorspronkelijke titel

Last to Die

Uitgave

Ballantine Books, New York

Copyright © 2012 by Tess Gerritsen

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagbeeld

© Serov

Foto auteur

© Jessica Hills

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3690 0

ISBN 978 90 443 3706 8 (e-book)

D/2012/8899/139

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.tessgerritsen.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan mijn moeder, Ruby Jui Chiung Tom

We noemden hem Icarus.

Zo heette hij natuurlijk niet echt. Ik had als kind op de boerderij al geleerd dat je dieren die uiteindelijk geslacht zouden worden nooit een naam moest geven. Je noemde ze Varken Nummer Een en Varken Nummer Twee en je keek ze nooit in de ogen, om te voorkomen dat je een glimp van zelfbewustzijn of karakter of genegenheid zou opvangen. Als een dier je vertrouwt, is er veel meer doorzettingsvermogen nodig om het de keel door te snijden.

Dat probleem hadden we niet met Icarus, die ons niet vertrouwde en niet eens wist wie we waren. Wij, daarentegen, wisten heel veel over hem. We wisten dat hij achter hoge muren in een villa op een heuvel aan de rand van Rome woonde. Dat hij en zijn vrouw Lucia twee zonen hadden, die acht en tien waren. Dat hij stinkend rijk was maar desondanks van eenvoudige kost hield en dat hij dicht bij zijn huis een favoriet restaurant had dat La Nonna heette, waar hij meestal op donderdagavond ging eten.

En dat hij een monster was.

Dat was de reden waarom we die zomer naar Italië waren gegaan.

Jagen op monsters is geen werk voor teerhartigen. En ook niet voor wie zich gebonden voelt door triviale rechtsbeginse-

len zoals wetten en landgrenzen. Monsters houden zich niet aan de regels, dus moeten wij dat ook niet doen. Niet als we hen wensen te verslaan.

Maar als je je niet meer aan algemeen aanvaarde gedragsregels houdt, loop je gevaar zelf in een monster te veranderen. En dat is wat er die zomer in Rome gebeurde. Ik zag het destijds niet in. De anderen ook niet.

Tot het te laat was.

I

Op de avond dat de dertienjarige Claire Ward had moeten sterven, stond ze op de vensterbank van haar slaapkamer in Ithaca te weifelen of ze de sprong zou wagen. Haar kamer was op de tweede etage, het raam zeven meter boven de grond. In de diepte stonden wat uitgebloeide forsythiastruiken die haar val wel zouden breken, maar ze zou er hoogstwaarschijnlijk niet zonder botbreuken van afkomen. Ze keek naar de esdoorn. Op een meter of twee van haar raam zat een dikke tak. Ze had dit nog nooit geprobeerd, omdat ze er nog nooit toe was gedwongen. Tot nu toe was ze er steeds in geslaagd ongezien de voordeur uit te glippen. Maar de avonden van eenvoudige ontsnappingen waren verleden tijd, want Brave Bob had het in de gaten gekregen. *Van nu af aan blij je thuis, jongedame! Ik wil niet hebben dat je 's avonds laat als een zwerfkat door de stad zwalkt.*

Als ik mijn nek breek, dacht ze, is het zĳn schuld.

Ja, die tak haalde ze wel. Ze moest weg, dingen doen, mensen spreken. Ze kon niet de hele avond op de vensterbank in dubio staan.

Ze bukte zich voor de sprong, maar bleef als bevroren staan toen de koplampen van een auto de hoek om kwamen. Een SUV gleed voorbij als een zwarte haai en vervolgde zijn weg door de stille straat alsof hij op zoek was naar een bepaald adres. Niet ons adres, dacht ze. Bij haar pleegouders, Brave

Bob en de al even Brave Barbara Buckley, kwamen nooit interessante mensen op bezoek. Ze hadden brave namen en ze voerden brave gesprekken. *Heb je een fijne dag gehad, schat? Ja, dank je, en jij? Wat een heerlijk weertje, hè? Kun je de aard-appelen even doorgeven?*

In hun degelijke, brave wereld was Claire de vreemdeling, het wilde kind dat ze nooit zouden begrijpen, al deden ze nog zo hun best. Claire wou dat ze bij kunstenaars of toneelspelers of musici geplaatst was, mensen die de hele nacht opbleven en wilde feesten hielden. *Haar* soort mensen.

De zwarte auto was uit het zicht verdwenen. Het was nu of nooit.

Ze haalde diep adem en sprong. Haar lange haar wapperde achter haar aan. Soepel als een kat landde ze op de tak, die meeveerde onder haar gewicht. Eitje. Ze zakte af naar een lagere tak en wilde er net vanaf springen toen de zwarte SUV terugkeerde. Weer gleed hij zacht snorrend onder haar door. Ze keek hem na tot hij om de hoek was verdwenen. Toen sprong ze op het vochtige gras.

Ze keek om naar het huis, half verwachtend Bob naar buiten te zien stormen: *Naar binnen en wel nu meteen, jongedame!* Maar de lamp boven de voordeur ging niet aan.

De nacht kon beginnen.

Ze trok de rits van haar hoody omhoog en ging op weg naar het plein, waar wel iets te doen zou zijn, al gebeurde hier nooit erg veel. Het was stil buiten en in veel huizen brandde al geen licht meer. Het was een straat met van die typische buitenwijkvillavilla's, waar doctoren en professoren woonden die lesgeven op de universiteit. Hun vrouwen aten glutenvrij en vegetarisch en waren lid van leesclubjes. Bob had het stadje liefdevol beschreven als *vijfentwintig vierkante kilometer te midden van de harde werkelijkheid*. Hij en Barbara hoorden hier thuis.

Claire wist niet waar ze thuishoorde.

Ze schopte met haar afgetrapte schoenen dode bladeren voor

zich uit. Een eindje verderop stonden drie tieners in de lichtcirkel van een straatlantaarn te roken. Twee jongens en een meisje.

‘Hoi,’ zei ze.

De langste van de twee jongens stak zijn hand op. ‘Hoi, Claire. Ik dacht dat je huisarrest had.’

‘Ja, dat heeft precies één minuut geduurd.’ Ze pakte de brandende sigaret van hem aan, nam een lange trek en blies met een vergenoegde zucht de rook uit. ‘Wat zijn de plannen voor vanavond? Waar gaan we naartoe?’

‘Ik heb gehoord dat er een feestje is bij de waterval, maar dan moeten we wel zien dat we van iemand een lift krijgen.’

‘Kan je zus ons niet brengen?’

‘Nee, mijn vader heeft haar autosleutels in beslag genomen. Laten we even wachten of er nog meer mensen komen.’ De jongen keek fronsend over Claire’s schouder. ‘O nee, kijk eens wie daar aankomt.’

Ze draaide zich om en kreunde toen een donkerblauwe Saab langs de stoeprand stopte. Het raampje aan de passagierskant ging naar beneden en Barbara Buckley zei: ‘Instappen, jongedame!’

‘Jullie zijn mijn ouders niet.’

‘Maar we zijn voor je verantwoordelijk. Het is onze taak voor je te zorgen en je naar behoren op te voeden en daar doen we erg ons best voor. Als je niet met ons mee naar huis gaat, dan... dan zwaait er wat!’

Dan zwaait er wat? Ze schoot in de lach, maar zag toen dat Barbara een peignoir aanhad en dat Bobs haar aan één kant overeind stond. Ze hadden zo’n haast gehad om haar te gaan zoeken dat ze niet eens de tijd hadden genomen zich aan te kleden. Ze zagen er allebei opeens oud en vermoeid uit, een verkreukeld echtpaar van middelbare leeftijd dat al in bed had gelegen en vanwege haar gedrag morgenochtend uitgeput wakker zou worden.

Barbara slaakte een diepe zucht. 'Ik weet dat we je ouders niet zijn, Claire. Ik weet dat je het vreselijk vindt dat je bij ons moet wonen, maar we doen ons best. Ga dus alsjeblieft mee naar huis. Het is op straat niet veilig.'

Claire keek met een vertwijfelde blik naar haar vrienden, stapte toen in de Saab en trok het portier dicht. 'Oké?' vroeg ze. 'Zijn jullie nou tevreden?'

Bob keek naar haar om. 'Het gaat niet om ons. Het gaat om jou. We hebben je ouders beloofd dat we voor je zouden zorgen. Als Isabel je nu kon zien, zou ze veel verdriet hebben om je gedrag. Zo onbeheerst, zo bokkig. Je hebt een tweede kans gekregen, Claire, en dat is een groot geschenk. Verkwist die kans alsjeblieft niet.' Hij zuchtte. 'Doe je gordel om.'

Ze had liever gehad dat hij kwaad was geworden en tegen haar tekeer was gegaan. De bedroefde blik waarmee hij naar haar keek, bezorgde haar een enorm schuldgevoel. Ze deed altijd dwars, reageerde altijd opstandig op hun goede bedoelingen. De Buckleys konden het ook niet helpen dat haar ouders dood waren en dat haar leven zo'n puinhoop was geworden.

Toen ze optrokken, dook ze weg in haar hoekje van de auto, berouwvol maar te trots om haar excuses aan te bieden. Morgen zal ik het goedmaken, dacht ze. Ik zal Barbara helpen de tafel te dekken en af te ruimen. Ik zal zelfs de auto wassen. Dat is trouwens hoog tijd.

'Bob,' zei Barbara. 'Pas op voor die auto.'

Een motor loeide. Koplampen kwamen in volle vaart op hen af.

Barbara gilte: '*Bob!*'

Claire klapte door de botsing naar voren, maar haar auto-gordel hield haar op haar plek. De nacht spatte uiteen met afgrijselijke geluiden. Ruiten die verbrijzelden. Staal dat in elkaar werd gedrukt.

Ze hoorde iemand huilen, zachtjes, jammerend. Toen ze haar ogen opendeed, zag ze dat de wereld op zijn kop stond

en drong tot haar door dat zij het was die huilde. ‘Barbara?’ fluisterde ze.

Ze hoorde een gedempte knal en toen nog een. Ze rook benzine. Haar autogordel zat zo strak tegen haar borstkas geklemd dat ze moeite had met ademen. Ze tastte naar de drukknop. Met een klikje kwam de gordel los. Ze gleed naar beneden en kwam op haar hoofd terecht, wat een stekende pijn in haar nek veroorzaakte. Ze wist zich om te draaien zodat ze plat kwam te liggen. Ze kon de verbrijzelde ruit zien. De stank van benzine werd sterker. Ze wurmde zich naar het raam. Ze dacht aan vlammen, aan verzengende hitte, aan hoe haar vlees tot op haar botten zou verbranden. *Ze moest uit de auto zien te komen! Ze moest Bob en Barbara redden!* Ze stompte tegen de kiezelachtige stukjes glas die nog in de sponning van het raam zaten en hoorde ze op de straat neerkomen.

Er verscheen een paar voeten in beeld. Ze bleven vlak bij haar staan. Ze keek op naar de man die haar belette te ontsnappen. Ze kon zijn gezicht niet onderscheiden, alleen zijn silhouet. Hij had een pistool.

Nu scheurde er een andere auto door de straat.

Claire dook weer weg in de Saab, als een schildpad die zich terugtrekt onder zijn veilige schild. Zo ver mogelijk bij het raam vandaan sloeg ze haar armen om haar hoofd. Ze vroeg zich af of de kogel ditmaal pijn zou doen. Of ze zou voelen hoe hij in haar hoofd explodeerde. Ze zat zo strak ineengedoken dat ze alleen maar het geluid van haar eigen ademhaling en het ruisen van het bloed in haar oren hoorde.

Het ontging haar bijna dat iemand haar bij haar naam riep. ‘Claire Ward?’ Het was een vrouw.

Ik ben dood en dat is een engel, die me roept.

‘Hij is weg. Je kunt tevoorschijn komen,’ zei de engel. ‘Maar je moet snel zijn.’

Claire deed haar ogen open en keek tussen haar vingers door naar het gezicht achter het verbrijzelde raam. Er werd een slan-

ke arm naar haar uitgestoken. Geschrokken dook Claire weer ineen.

‘Schiet op,’ zei de vrouw. ‘Zo dadelijk komt hij terug.’

Claire greep de uitgestoken hand. De vrouw trok haar uit de auto. Glasscherven kletterden als harde regendruppels op de grond toen Claire op het asfalt terecht kwam. Ze werd duizelig toen ze te snel rechtop ging zitten. Ze keek naar de Saab, die op zijn kop lag, en liet haar hoofd tussen haar knieën zakken.

‘Kun je opstaan?’

Langzaam hief Claire haar hoofd op. De vrouw was van top tot teen in het zwart gekleed. Haar haar was tot een paardenstaart gebonden en de blonde lokken waren zo licht dat ze de gloed van de straatlantaarn reflecteerden. ‘Wie bent u?’ fluisterde Claire.

‘Mijn naam is niet belangrijk.’

‘Bob... Barbara...’ Claire keek weer naar de verkreukelde Saab. ‘We moeten ze uit de auto halen! Help me.’ Ze kroop naar de auto en trok het voorportier open.

Bob Buckley zakte naar buiten. Zijn ogen waren open, maar zagen niets meer. Claire staaarde naar de kogelwond in zijn slaap. ‘Bob,’ huilde ze. ‘Bob!’

‘Je kunt niets meer voor hem doen.’

‘En Barbara?’

‘Het is te laat.’ De vrouw pakte haar bij haar schouders en schudde haar ruw door elkaar. ‘Ze zijn dood. Hoor je me? Ze zijn dood.’

Claire keek weer naar Bob en schudde haar hoofd. Een plas bloed verspreidde zich als een donker aureool rond zijn hoofd. ‘Dit kan niet waar zijn,’ fluisterde ze. ‘Niet wéér.’

‘Kom, Claire.’ De vrouw pakte haar hand en trok haar over-eind. ‘Ga met me mee. Als je in leven wilt blijven.’

2

Op de avond dat de veertienjarige Will Yablonski had moeten sterven, stond hij in een donkere wei in New Hampshire te speuren naar buitenaardse objecten.

Hij had daarvoor alle benodigde apparatuur. Zijn Dobson-telescoop had een spiegel met een doorsnee van maar liefst vijftientig centimeter. Hij had die spiegel drie jaar geleden, toen hij nog maar elf was, eigenhandig gemaakt. Twee maanden had hij erover gedaan om het glas te slijpen en te polijsten, eerst met schuurpapier nr. 80 en daarna stap voor stap met papier dat een steeds fijnere korrel had. Met hulp van zijn vader had hij zijn eigen alt-azimutmontering gebouwd. De vijftientig-millimeter Plössl-lens had hij cadeau gekregen van zijn oom Brian, die hem op heldere avonden na het eten hielp de telescoop naar het veld achter het huis te dragen. Maar oom Brian was een leeuwerik, geen nachtuil. Tegen tienenvond hij het welletjes en ging hij naar bed.

Zo kwam het dat Will ook nu in zijn eentje in de wei achter de boerderij van zijn oom en tante stond om het hemelruim af te zoeken naar onbekende ‘vuile sneeuwballen’, beter bekend als kometen. Als hij ooit een nieuwe komeet zou ontdekken, wist hij al precies hoe hij hem zou noemen: Komeet Neil Yablonski, ter nagedachtenis aan zijn vader. Er werden voortdurend nieuwe kometen ontdekt door amateurastrono-

men; waarom zou een veertienjarige jongen er dan niet eentje kunnen vinden? Zijn vader had ooit gezegd dat je daarvoor niets anders nodig had dan volharding, een ervaren blik en een hoop geluk. *Het is schatzoeken, Will. Het heelal is als een strand en de sterren zijn zandkorrels die verbergen wat jij zoekt.*

Voor Will verveelde het schatzoeken nooit. Elke keer dat hij en oom Brian de telescoop naar buiten droegen en opstelden, raakte hij vervuld van opwinding en hoopvolle verwachting dat dit weleens de avond kon zijn dat hij Komeet Neil Yablonski zou ontdekken. Dat zou alles goedmaken. Alle nachten die hij buiten had doorgebracht, zich warm houdend met hete chocolademelk en koekjes; alle beledigingen die hij van zijn voormalige klasgenoten in Maryland had moeten verduren: *Vetklodder. Papzak.*

Naar kometen zoeken was geen hobby waar je van afslankte.

Vanavond was hij zoals gewoonlijk met speuren begonnen zodra de schemering was gevallen, omdat kometen vlak na zonsopgang en vlak voor zonsopgang het beste zichtbaar waren. Maar de zon was nu al uren onder en hij had nog geen enkele vuile sneeuwbal gezien. Wel een paar satellieten en een kort oplichtende meteor, maar verder niets wat hij niet eerder had gezien in dit deel van het heelal. Hij richtte de telescoop op een andere sector. De onderste ster van Canes Venatici kwam in zicht. De Jachthonden. Hij herinnerde zich de nacht waarin zijn vader hem de naam van dat sterrenbeeld had verteld, een koude nacht die ze samen tot aan de ochtendstond hadden getrotseerd, met hun thermosflessen en hun –

Geschrokken hief hij zijn hoofd op. Hij keek om zich heen. Wat was dat? Een dier of alleen maar het ritselen van de bladeren? Hij bleef doodstil staan en spitste zijn oren, maar nu was het opeens onnatuurlijk stil, zo stil dat zijn ademhaling versterkt klonk. Oom Brian had hem de verzekering gegeven

dat er in de omliggende bossen geen gevaarlijke roofdieren zaten, maar in zijn eentje in het donker had Will geen enkele moeite zich allerlei beesten met scherpe tanden en klauwen in te beelden. Beren. Wolven. Poema's.

Met een onbehaaglijk gevoel boog hij zich weer over de telescoop. Hij verlegde het gezichtsveld en opeens verscheen er midden in de lens een wazige vlek. *O! Ik heb hem gevonden! Komeet Neil Yablonski!*

Nee, sufferd, dat is geen komeet. Hij zuchtte teleurgesteld toen hij beseftte dat hij naar M3 keek. Een bolhoop die elke astronoom diende te herkennen. Wat een geluk dat hij oom Brian niet was gaan roepen. Hij zou een enorme flater hebben geslagen.

Met een ruk hief hij zijn hoofd weer op toen hij een takje hoorde breken. Er zat wel degelijk iets of iemand in het bos.

De luchtdruk van de explosie was zo groot dat hij omver werd geworpen. Hij kwam languit neer op het zachte gras en bleef versuft liggen. Licht flikkerde en werd sterker. Toen hij zijn hoofd optilde, zag hij dat de bomen een oranje gloed hadden. Hij voelde iets warmes in zijn nek, als de adem van een draak, en keek over zijn schouder.

De boerderij stond in lichterlaaie. Vlammen schoten op als vingers die de sterren wilden grijpen.

'Oom Brian!' gilte hij. 'Tante Lynn!'

Hij holde naar het huis, maar een muur van vuur belette hem door te lopen. Hij werd achteruit gedreven door de hitte die zo intens was dat het schroeide in zijn keel. Terwijl hij hoestend achteruitdeinsde, rook hij de stank van zijn verschroeide haar.

Ik moet hulp halen! De burenen! Hij draaide zich om naar de weg en begon te rennen, maar na een paar stappen stopte hij.

Er kwam een vrouw naar hem toe. Ze was van top tot teen in het zwart gekleed en was zo slank en soepel als een panter. Haar blonde haar was tot een paardenstaart gebonden. Het flikkerende licht speelde over haar scherpe gelaatstrekken.

‘Help!’ schreeuwde hij. ‘Mijn oom en tante zijn in het huis!’

Ze keek naar de boerderij, die in een vuurzee was veranderd. ‘Het spijt me. Voor hen is het te laat.’

‘Nee! Het is niet te laat! We moeten ze redden!’

Ze schudde spijtig haar hoofd. ‘Ik kan hen niet helpen, Will. Maar jou kan ik redden.’ Ze stak haar hand uit. ‘Ga met me mee. Als je in leven wilt blijven.’

3

Er waren meisjes wie roze goed stond. Er waren meisjes die er met strikjes en roesjes in ruisend satijn liefvallig en vrouwelijk uitzagen.

Jane Rizzoli was niet zo'n meisje.

Ze staarde in haar moeders slaapkamer naar haar spiegelbeeld en dacht: Dit overleef ik niet. Ze kunnen me net zo goed nu meteen afmaken.

De jurk was hardroze en had een brede, geplooides clownskraag. De wijde klokrok bestond uit laagjes die met kant waren afgezet. Rond de taille zat een brede satijnen band met een reusachtige strik. Zelfs Scarlett O'Hara zou gillend zijn weggelopen.

'O, kijk nou toch eens!' zei Angela Rizzoli. Ze klapte opgetogen in haar handen. 'Je bent zo mooi dat je mij nog naar de kroon zult steken. Wat vind je zelf?'

Jane wist van ellende niet wat ze moest zeggen.

'Je moet er natuurlijk wel hoge hakken bij aan. Satijnen pumps, lijkt mij. En dan een boeket van roze rozen met gipskruid erbij. Of is dat ouderwets? Vind je dat ik iets moderners moet nemen, witte aronskelken misschien?'

'Mam...'

'Ik zie dat ik de taille iets moet innemen. Ben je afgevallen? Eet je wel goed?'

‘Mam, dit meen je toch niet, hè? Wil je echt dat ik deze jurk aantrek?’

‘Wat is er niet goed aan?’

‘Hij is... *roze*.’

‘En hij staat je prachtig.’

‘Wanneer heb je mij ooit in roze gezien?’

‘Ik maak er precies zo een voor Regina. Jullie zullen er snoezig uitzien samen. Moeder en dochter in dezelfde jurk.’

‘Regina zal er snoezig uitzien. Ik niet.’

Angela’s lip begon te trillen. Dat was net zo’n onheilspellend teken als het eerste klikje van de tijdklok van een atoomreactor. ‘Ik heb het hele weekend aan die jurk gewerkt. Ik heb hem steek voor steek in elkaar gezet. En nu wil jij hem niet aan? Niet eens voor mijn bruiloft?’

Jane slikte. ‘Dat heb ik niet gezegd. Niet precies.’

‘Maar ik zie het aan je gezicht. Je vindt hem niet mooi.’

‘Nee, mam, de jurk op zich is erg mooi.’ *Voor een Barbie-pop.*

Angela ging op het bed zitten met een zucht die een op sterven liggende heldin waardig was. ‘Misschien moeten Vince en ik er gewoon vandoor gaan en in het geheim ergens trouwen. Het zou voor iedereen beter zijn. Dan ben ik van Frankies gezeur af en hoef ik niet meer te piekeren over wie ik wel en niet zal uitnodigen. En jij hoeft geen jurk aan die je niet mooi vindt.’

Jane ging naast haar zitten. De rok bolde op. Ze sloeg hem plat. ‘Mam, je bent nog niet eens officieel gescheiden. Je hebt massa’s tijd om je bruiloft voor te bereiden. Daar gaat het toch om? Om de voorpret? Waarom zou je je haasten?’ Ze keek op toen er gebeld werd.

‘Vince is ongeduldig. Weet je wat hij zei? Dat hij zijn bruid helemaal voor zichzelf wil hebben. Vind je dat niet romantisch?’

Jane stond op. ‘Ik ga even kijken wie er aan de deur is.’

‘We kunnen in Miami trouwen,’ riep Angela haar na. ‘Veel

eenvoudiger, en ook goedkoper, omdat ik dan niet de hele familie te eten hoeft te geven!

Jane deed open en zag twee mannen die ze op deze zondagochtend liever niet had gezien.

Haar broer Frankie schoot in de lach. 'Wat heb *jij* aan?'

Haar vader, Frank senior, liep naar binnen en zei: 'Ik moet je moeder spreken.'

'Het komt niet erg gelegen, pa,' zei Jane.

'Ik zou niet weten waarom niet. Waar is ze?' Hij liep de woonkamer in en keek om zich heen.

'Ik denk niet dat ze met je wil praten.'

'Ze zal wel moeten. We moeten een punt achter deze waanzin zetten.'

'Waanzin?' zei Angela, die de slaapkamer uitkwam. 'Hoor wie het zegt.'

'Frankie zegt dat je serieuze plannen hebt om met die vent te gaan trouwen,' zei Jane's vader.

'Vince heeft me ten huwelijk gevraagd en ik heb ja gezegd.'

'Ben je vergeten dat jij en ik nog getrouwd zijn?'

'Dat is een kwestie van een formuliertje ondertekenen.'

'Vergeet het maar.'

'Wat?'

'Ik teken niks. En jij gaat niet met die kerel trouwen.'

Angela lachte ongelovig. 'Jij hebt mij verlaten, Frank.'

'Maar ik wist niet dat je met iemand anders zou gaan trouwen!'

'Wat had je dan gedacht? Dat ik hier zou gaan zitten kniezen toen je mij voor een ander had verlaten? Ik ben nog jong, Frank. Er zijn mannen die me begeren. Mannen die met me naar bed willen!'

'Jezus, mam.' Frankie trok een vies gezicht.

'En weet je wat?' ging Angela door. 'De seks is beter dan ooit!'

In de slaapkamer begon Jane's mobieltje te rinkelen. Ze negeerde het en greep haar vader bij zijn arm. 'Ik denk dat

je beter kunt gaan, pa. Kom, dan loop ik even met je mee.'

'Ik ben *blij* dat je me hebt verlaten, Frank,' zei Angela. 'Nu heb ik tenminste weer een eigen leven en weet ik hoe het voelt om gewaardeerd te worden.'

'Je bent mijn vrouw. Je hoort bij mij.'

Jane's mobieltje bleef rinkelen, zo indringend en aanhoudend dat ze het niet meer kon negeren. 'Frankie,' smeekte ze, 'doe iets! Zorg dat hij weggaat.'

'Kom, pa.' Frankie sloeg zijn vader op zijn schouder. 'Laten we ergens een pilsje gaan drinken.'

'Ik ben nog niet klaar.'

'Dat ben je wel,' zei Angela.

Jane rende naar de slaapkamer en viste haar mobieltje uit haar tas. Ze probeerde zich af te sluiten voor het gekijf in de huiskamer en zei: 'Rizzoli.'

Rechercheur Darren Crowe zei: 'We hebben je nodig. Hoe snel kun je hier zijn?' Geen begroeting, geen beleefdheden. Crowe was even charmant als altijd.

Ze antwoordde net zo kortaf: 'Ik heb geen dienst.'

'Marquette heeft maar liefst drie ploegen gestuurd. Ik heb de leiding. Frost is er al, maar we hebben een vrouw nodig.'

'Hoor ik dat goed? Zei je dat je de hulp van een vrouw nodig hebt?'

'Rizzoli, de getuige is zo getraumatiseerd dat hij ons niet veel kan vertellen. Moore heeft geprobeerd met het joch te praten, maar zegt dat we het beter aan jou kunnen overlaten.'

Het joch? Jane schrok. 'Is de getuige een kind?'

'Ik schat hem op dertien of veertien. Hij is de enige overlevende.'

'Wat is er gebeurd?'

Ze hoorde stemmen op de achtergrond, agenten van de technische recherche die in staccato met elkaar spraken, de weergalm van voetstappen in een ruimte met een harde vloer. In haar verbeelding zag ze Crowe gewichtig heen en weer

lopen met zijn brede schouders en zijn filmsterrenkapsel. ‘Een bloedbad,’ zei hij. ‘Vijf slachtoffers, twee volwassenen, drie kinderen. De jongste is hooguit acht.’

Ik wil dat niet zien, dacht ze. Niet vandaag. Eigenlijk nooit. Maar ze vroeg: ‘Wat is het adres?’

‘Louisburg Square. De straat is al half geblokkeerd door reportagewagens. Je moet maar kijken waar je je auto kwijt kunt.’

Verrast trok ze haar wenkbrauwen op. ‘Is het op Beacon Hill gebeurd?’

‘Ja. Blijkt dat rijkelui ook gewoon vermoord kunnen worden.’

‘Wie zijn de slachtoffers?’

‘Bernard en Cecilia Ackerman, respectievelijk vijftig en achtenveertig jaar, en hun drie geadopteerde dochters.’

‘En de jongen die het overleefd heeft? Is hij hun zoon?’

‘Nee. Zijn naam is Teddy Clock. Hij woont sinds een paar jaar bij de Ackermans.’

‘Hoe bedoel je? Is hij familie?’

‘Nee,’ zei Crowe. ‘Hij is hun pleegkind.’